

Sygn. akt IV CNP 73/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 24 maja 2012 r., sygn. akt V ACa 481/12,
w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 czerwca 2015 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od skarżącego na rzecz B. Spółki z o. o. w C. kwotę
3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarżący wniósł o stwierdzenie, na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 maja 2012 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu oddalającego powództwo o zasądzenie kwoty 900.000 zł.

W skardze powód zarzucił naruszenie art. 45 Konstytucji oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 381 k.p.c. wskutek jego zastosowania i wydania wyroku z pominięciem kluczowego dla powoda świadka i wskazał, że skutkiem naruszenia wyżej wymienionych przepisów prawa jest niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 7 i 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać szczególnym wymogom określonym w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Są to wymagania konstrukcyjne skargi nie podlegające sanowaniu, ich zachowanie podlega badaniu przez Sąd Najwyższy, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje jej odrzuceniem (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Powołany przez skarżącego, jako podstawa skargi, art. 424¹ § 2 k.p.c. uzależnia dopuszczalność skargi od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego przypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Z brzmienia art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wynika, że w wypadku powołania tej podstawy skargi skarżący powinien wykazać istnienie wyjątkowego wypadku uzasadniającego jej wniesienie. Wymóg ten dotyczy zarówno przyczyn niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia jak i przyczyn, dla których strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych umożliwiających zaskarżenie orzeczenia. Brak podstaw do przyjęcia, że wskazane przez skarżącego okoliczności stanowiące, w jego ocenie, usprawiedliwioną przyczynę nie wniesienia skargi kasacyjnej, uzasadniają przyjęcie zaistnienia przesłanki wyjątkowego przypadku. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem

Sądu Najwyższego przyczyny te muszą mieć charakter wyjątkowy w znaczeniu obiektywnym i wystąpić z powodów nadzwyczajnych, niezależnych od strony i niemożliwych do przewyciężenia. Jak się wskazuje, taką przyczyną może być katastrofa, klęska żywiołowa, uzyskanie błędnej informacji od pracownika sądu, ciężka choroba, czy wyjątkowe okoliczności leżące po stronie osób trzecich uniemożliwiające zaskarżenie niekorzystnego dla niej orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., III CNP 4/06, OSNC 2006/6/113, z dnia 14 października 2010 r. I CNP 52/10, z dnia 16 maja 2008 r. I CNP 21/08, z dnia 11 maja 2012 r., I CNP 1/12, z dnia 12 lipca 2013 r., II CNP 74/12 - nie publ.). Skarżący podaje jako przyczynę nie wniesienia skargi kasacyjnej zły stan zdrowia swój oraz żony wskazując na okres od 2008 do 2013 r., jednakże dołączona dokumentacja nie dotyczy okresu maj – sierpień 2012 r. i nie wskazuje na tak poważne schorzenia, które uniemożliwiłyby mu dokonanie czynności wniesienia skargi za pomocą profesjonalnego pełnomocnika. Skarga pomija także okoliczności uczestniczenia, w długim dwumiesięcznym okresie istotnym dla zaskarżenia, w innych postępowaniach sądowych oraz korporacyjnych wszczętych z jego powództwa i skargi.

Powołanie omawianej podstawy skargi nie eliminuje nadto obowiązku konieczności uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej zaskarżonym orzeczeniem (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Niezbędne jest zatem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określenie jej zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto wykazać w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Skoro powód wiąże pierwotne powstanie szkody z niewypłaceniem umownego odszkodowania, nie jest spełnieniem tego wymagania ogólne wskazanie na dołączone dokumenty w przeważającej części dotyczące sytuacji finansowej wymienionych spółek prawa handlowego bez wywodu jakie konkretne okoliczności istotne dla powstania szkody mają wykazać.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), wobec czego orzeczono jak w sentencji, o kosztach postępowania rozstrzygając na

podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i 424¹² k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr z 2013 r., poz. 490).

I.n